

Marita G. Schmitz

הקסם של התאום
ה"אפל"

אגדת הלהבה והנאומד
שלי - סיפור אמיתי

"הקסם של התאום ה"אפל"

זה היה... זמן קצר לאחר יום הולדתי ה-19 - בעקבות הפרידה מהחבר הראשון שלי (מערכת יחסים שנמשכה כשנתיים, ואיתה תכננתי לעבור לגור) - שעברתי מבית הוריי לדירה הראשונה שלי. רציתי להיות עצמאית ולגור קרוב למקום העבודה שלי. מעל הכל, פשוט לא ראיתי טעם במסירת כסף להורים שלי עבור מגורים ואוכל - משהו שציפיתי שאתחיל לעשות מיד.

כמה שבועות לפני שעברתי דירה, שמעתי מחבר על משהו שנקרא "מפגש טלפוני" בעיר שלנו - מעין קו ועידה שבו אנשים רבים יכלו לדבר אחד עם השני בו זמנית. פשוט הייתי חייבת לנסות.

זה היה כיף - כולם דיברו על כולם. ראשית, הייתי צריכה להמציא כינוי או שם פרטי, מכיוון שאף אחד לא רצה להשתמש בשמו האמיתי. רוב האנשים בחרו שמות של חיות או שמות של דמויות מסרטים.

זה היה ממש כיף, והתחלנו לדבר על להיפגש כקבוצה פנים אל פנים.

- היו כמה מספרי טלפון שונים שניתן היה לחייג אליהם ואכן, החלו להיווצר קליקות נפרדות, והקבוצות הללו החלו להיפגש במציאות. הסכמנו על מקום מפגש שרוב האנשים היו מרוצים ממנו, ואז נפגשנו. במפגש הראשון הזה, היינו רק מעטים - אולי 10 עד 15 אנשים בגילאים מעורבים.

לפני שיצאתי לפגישה הראשונה, שמתי לב לקול נעים מאוד שקרא בשמי. כשנפגשנו בפועל, נוצרה קרבה מיידית - כולנו

הסתדרנו ממש טוב. זו הייתה מפגש מהנה. עכשיו, לצד השמות והקולות הרבים, סוף סוף יכולנו לשים פרצופים לאנשים שמאחוריהם. כמובן, חלקנו דמיינו שאנשים מסוימים נראים אחרת לגמרי ממה שהם נראו באמת. זו הייתה תקופה נהדרת, וכולנו צחקנו טוב. התחלנו להיפגש בתדירות גבוהה יותר לאחר מכן - לפעמים כדי להחליק על הקרח, לפעמים רק כדי לשתות ולפטפט - בדרך כלל במקום הקבוע שלנו (ביסטרו או בית קפה). שם זה היה - שוב ושוב הקול האחד הזה, שעכשיו המשיך לקרוא בשמי; רק - עכשיו, כמובן, ידעתי בדיוק למי זה שייך. ושיחקתי יחד וקראתי בשמו בתמורה. הרגשנו קשר הדדי חזק. כפי שציינתי, הייתי רק בת תשע עשרה באותה תקופה, בעוד שהוא כבר היה בן עשרים וחמש. לא הייתי בטוחה איך להעריך אותו. היינו, במובן מסוים, רק חברים; אחרי הכל רק לאחרונה נפרדתי מהחבר הראשון שלי - מערכת יחסים שנמשכה כמעט שנתיים. כפי שתואר קודם לכן, בדיוק עברתי דירה ורציתי פשוט ליהנות מהחיים שלי - ללכת לרקוד ולפגוש אנשים. להתחיל משהו רציני שוב מיד היה הדבר האחרון שעלה לי בראש. התקדמנו בזהירות רבה אחד עם השני.

עם זאת, שמתי לב שהוא באמת היה מרותק למזג שלי וללהט החיים שלי. ואני, מצדי, נמשכתי להרפתקה שבכל זה. ובכן מדי פעם היינו אוספים אחד את השני הביתה כדי ללכת יחד לנקודת המפגש שלנו, או שהיינו מלווים אחד את השני הביתה לאחר מכן. ובכל זאת - מסיבה כלשהי - הוא מעולם לא עשה צעד. הדברים איתו היו, במובן מסוים, די מוזרים... פעם אחת, במהלך מפגש, אפילו הנחתי את זרועי על כתפו אבל לא קיבלתי כלום בחזרה. אז אמרתי לעצמי: "טוב, אני מניחה שאנחנו סתם חברים, וזה בסדר." אבל מאוחר יותר

רגשות החלו לצוף בתוכי - מחשבות כמו: *אולי לא הייתי *? מספיק טובה? אולי לא הייתה לי עבודה מרשימה כמו של הרגשתי מאוד "ילדית" וילדית בהתנהגותי. אולי לא הייתי הטיפוס שלו - או פשוט לא מספיק גברית.

באותו זמן, לא הקדשתי מחשבה רבה ל*מדוע* הרגשנו תחושת היכרות כזו זה עם זה. ובכל זאת, לשמוע את קולו בטלפון תמיד הרגיש קסום - באמת מגנטי. הייתי משתתף במפגשים השונים מדי פעם - בכל פעם שהאווירה הגיעה אליי, או בכל פעם שהפעילויות המתוכננות היו כאלה שבאמת נהניתי מהן. בינתיים, גם יצרתי חברה דרך הקבוצה - בסופי שבוע, היא ואני היינו הולכות לרקוד לעתים קרובות, לפעמים באולם ריקודים, לפעמים במועדון לילה. מדי פעם, הוא היה מצטרף לשם גם כן. המפגשים הפכו פחות תכופים, והתחלתי לבלות יותר זמן עם חברתי. לפעמים, בסופי שבוע אפילו היינו נוסעים לבקר את הוריה או את הוריי, ואז הולכים למועדוני הלילה המקומיים באותן עיירות. מפגשי הקבוצה נמשכו עוד זמן מה, ועדיין היינו נתקלים מדי פעם בסופו של דבר, מישהו סיפר לו שהתחלתי לצאת עם מישהו חדש - ומאותו רגע, המפגשים שלנו הפכו למקריים לחלוטין מעולם לא מצאנו הזדמנות לנהל שיחה אישית ופרטית; תמיד היו אנשים אחרים בסביבה.

אז הלכתי למקום מפגש אחר, באמצעות מספר טלפון אחר ואכן, נתקלתי *בו* שם. כשראיתי אותו, המילים היחידות שעלו לי בראש היו: "אה—שוב אתה!" כן, הרגשתי קצת עצבנית, מכיוון שהוא בעצם נתן לי כתף קרה. לא היה לי מושג, כמובן, שהוא חשב שיש לי חבר חדש. הוא היה שקוע כרגע בשיחה אינטימית מאוד עם בחורה צעירה אחרת ובכן—אני מניחה ש*הייתי* קצת מקנאה אחרי הכל. עם

—זאת, רק לאחרונה גיליתי—במהלך הקשר האחרון שלנו שהוא באמת שם לב לקנאה שלי. הוא ואני—דרכנו כמעט ולא הצטלבו עוד; עבר לא מעט זמן—לפחות שנתיים—שלוש—כשנתקלנו זה בזה במקרה בזמן קניות בהפסקות הצהריים שלנו. זה הרגיש מוזר—בעצם רק ניהלנו שיחות חולין, התעדכנו איפה אנחנו עובדים ומגורים בימים אלה, אני חושבת שאפילו גמגמתי קצת. אני לא יודעת. איכשהו התרגשתי מאוד לראות אותו שוב. מכיוון שהפסקת הצהריים שלנו הייתה קצרה ושנינו היינו באמצע קניות, נפרדנו די מהר - בלי להחליף מספרי טלפון. עד אז, הוא כבר גר בחלק אחר של העיר, ואני כבר עברתי לגור באזור כפרי עם חבר חדש. עבדתי בעיר באותו רגע.

איכשהו, המפגש הזה לא נתן לי שום שקט. מצאתי את עצמי מתעכבת על זה שוב ושוב במחשבותיי. המשכתי לראות את פניו לנגד עיניי - מחייכות אליי. איכשהו, לא יכולתי לשחרר את זה - זה הרגיש כמעט מגנטי. מה זה היה?

אני מניחה שזה היה בערך שנה שלמה לאחר מכן כשהחלטתי שאני באמת רוצה לראות אותו שוב - למרות שעדיין הייתי מעורבת במערכת היחסים האחרת.

אבל הרעיון לראות אותו שוב היה בעל קסם מסוים עבורי רצייתי לראות אם יש שם משהו נוסף אחרי הכל. הייתי - סקרנית, ופניו המחייכות המשיכו להופיע לנגד עיניי נזכרתי כמה הוא היה שמח לראות אותי שוב. הממ, ממש רצייתי לברר אחת ולתמיד אם באמת יש משהו בינינו - אם יש משהו *יותר* מסתם חברות.

אבל איך אני אמורה לעשות את זה? אני בקושי יכולה להגיד לחבר הנוכחי שלי: "אני סתם יוצאת קצת לראות חברה... ותיקה מימים עברו"

למרות זאת, החלטתי לנצל את ההזדמנות בכל זאת; סוף שבוע אחד - כשהחבר שלי לא היה בבית - נסעתי אליו (נסיעה של 45 דקות). נכנסתי לדירה שלו, והוא הראה לי את המקום. "מקום נחמד", אמרתי. ואז - פשוט הייתי חייבת לדעת - איך הוא יגיב? לחצתי נשיקה על שפתי. אבל כל מה שראיתי בעיניו היה פחד. הוא שאל אם אני רוצה להישאר, אבל לא הצלחתי להבין את הפחד בעיניו; באותו הזמן פחדתי - פחדתי שאולי כבר גילו אותי בבית, שאולי אנשים כבר תוהים איפה אני, ושאהיה בצרות אם אשאר רחוק יותר יתר על כן, אותה תחושה ישנה צצה שוב: האם הוא יכול להיות כן? האם אני בכלל טובה מספיק בשבילו - נשית מספיק, מושכת מספיק? אותה תחושה בדיוק שהייתה לי אז צצה בתוכי.

אז נפרדתי במהירות. חזרתי למכונית ונסעתי הביתה.

אמרתי לעצמי: "לא, אני מניחה שאין שם יותר כלום אחרי". הכל - וזהו.

מאוחר יותר - כמה ימים או שבועות לאחר מכן; אני לא זוכרת בדיוק מה היום - כתבתי לו מכתב. בהתחלה כתבתי עליו את כתובת השולח שלי - ואז מחקתי אותו שוב. שלחתי אותו בדואר. וזהו.

כשנתיים לאחר מכן, התחנתני עם החבר שהייתי איתו *באותו זמן - אך אף פעם לא הצלחתי להוציא *אותו מהראש שלי. שוב ושוב מצאתי את עצמי תוהה וחולמת

- בהקיצן: מה היה קורה אם הייתי נשארת באותו יום? ובכן אני מניחה שלעולם לא אדע, חשבתי. כפי שהתברר, הייתי עם החבר הזה - כולל הנישואים שלנו - בסך הכל שבע שנים בלבד. אחר כך הוא בגד בי. עברתי דירה. התגרשנו.

אחר כך ניסיתי למצוא *אותו* שוב - את האיש עם קול הטלפון הנחמד. אבל לא היה לי את מספר הטלפון הנוכחי - שלו - והוא אפילו לא גר בכתובת הזו יותר. עם זאת הצלחתי למצוא את מספר הטלפון של הוריו בספר הטלפונים. היססתי לרגע - ואז התקשרתי. התקשרתי להוריו הביתה.

אמו ענתה לטלפון. שאלתי אותו והאם היא יכולה לתת לי את מספר הטלפון שלו. אבל היא אמרה, "הוא יוצא כרגע עם חברה קנאית מאוד." היא הוסיפה שעדיף לי לא לנסות ליצור איתו קשר. בדיוק מאותה סיבה, לא קיבלתי את המספר שלו אני כבר לא זוכר בדיוק, אבל אני מאמין שהשארתי את מספר הטלפון שלי מאחור, וביקשתי ממנה להעביר לו אותו כדי שיוכל ליצור איתי קשר. ובכן - איזה חבל. הייתי שמח לדבר איתו על הימים ההם, ולספר לו איך אני כל הזמן חושב עליו. פשוט רציתי לדעת מה שלומו והאם הוא הרגיש כמוני -?! לרוע המזל, החיפוש שלי אחריו עלה בתוהו. האינטרנט כן, אם רק משהו כזה היה קיים אז, אולי באמת הייתי מוצא אותו. למרבה הצער, מעולם לא נתקלתי בו במקרה, וגם לא ידעתי איפה הוא עובד עכשיו - החברה בה עבד אז פשטה, "רגל מאז. אז, אני מניח שזהו זה!" "טוב, אז שיהיה מאושר אמרתי לעצמי. ואז, כשנתיים לאחר מכן, פגשתי חבר חדש עברנו לגור יחד אחרי כשנה, התחתנו ונשארו יחד בערך עשר שנים. אבל שוב ושוב, מצאתי את עצמי חושבת עליו * הייתי מדמיינת איך החיים היו יכולים להיות איתו. האם*

היינו נשואים עד עכשיו? האם יהיו לנו ילדים ביחד? תמיד רציתי ילדים, אבל בעלי לא. חיי המין שלנו כמעט ולא היו קיימים - אולי מתוך פחד שיהיו ילדים כתוצאה מכך? אני לא יודעת; לא הצלחתי לגרום לו לדבר איתי על זה. ואז כמעט מלאו לי ארבעים. סוף סוף שמתי סוף לדילמה והתחלתי לחפש מקום משלי - איפשהו קרוב לעיר. צמאתי לאהבה. כל מה שקיבלתי היו ויכוחים. לא יכולתי - ולא רציתי - לסבול את זה יותר. יאי! עד אז, האינטרנט הגיע - והתחלתי ...*בשקידה לחפש *אותו

בינגו - מצאתי אותו! נתקלתי ברשימה עם שמו, מקום: עבודתו ומספר הטלפון שלו. עכשיו, השאלה היחידה נותרה האם עלי להעז לפנות אליו, או שלא?" הייתי חייבת! פשוט" לא יכולתי להתאפק. הייתי נואשת לדעת מה שלומו ומה הוא מתכנן. הוא סיפר לי שהוא ניסה למצוא אותי אז - אבל למרבה הצער, ללא הצלחה. אחרי הכל, לא צירפתי כתובת למשלוח תשובה במכתב שלי

הוא סיפר לי שהוא נמצא כעת בתהליך פרידה מאשתו ושהם חולקים שני ילדים קטנים. עם זאת, הם עדיין גרים תחת אותה קורת גג ונאלצו לסדר הכל לפני שניתן יהיה להתגרש.

אממ - לשמוע את קולו היה באמת נפלא, והידיעה שהוא לא כל כך טוב גרמה לי להרגיש צער אמיתי עליו. התחלנו לדבר בטלפון מדי פעם. חלפו כמה חודשים. עד אז, גרושתו עברה דירה עם הילדים. בנקודה זו, הרגשתי צורך עז לדעת אם יש משהו - משהו - בינינו. הדחף לגלות היה חזק בצורה יוצאת דופן. קבענו להיפגש בבית קפה. הייתי ממש התרגשה. ישבנו אחד מול השני, שתינו משהו, וסיכמנו את